

ZAJÍMAVOSTI Z DÍLA KRISTÍNY ROYOVÉ VI.

Podpora misie – nejen penězi

Je to jedna z těch perliček, na které se chce hned poukázat, protože jsou..., no zkrátka hezké. K. Royová popisuje v povídce *Ako zbohatnúť*, co se děje s člověkem, když vezme víru v Ježíše Krista vážně. Obuvník Hladký přestal pít a lumpačit, začal se denně se svou rodinou modlit a číst Písmo svaté. Manželé začali více pečovat o čistotu a pořádek, v oknech se objevily květiny. A nejen to: Hladký, ač neměl peněz nazbyt, začal **odebírat křesťanské časopisy**, chtěl se vzdělávat ve víře a **zajímalo ho, co se děje na misijním poli**, jaké projekty církev realizuje při zvěstování Slova Božího. Projevem Hladkého víry bylo, že začal s manželkou **finančně přispívat na misijní práci**, dle svých možností. Měl to promyšleno: polovinu desátku z úrody na pohanskou misi, polovinu na domácí církevní potřeby plus církevní daň. Hladký neviděl jen zisk, na rozdíl od jeho souseda Srnianka. Nejvíce se mi však líbilo, a na to chci upozornit, že Hladký vedle darů **psal misionářům povzbuzující dopisy!** Hladký tak vstoupil do osobního kontaktu se služebníky slova Božího, poslal nejen peníze, ale i dopis a s dopisem i kus srdce, kus sebe. Skrze dopis dal najevo, že přemýšlel o osobní situaci daného misionáře. Napsání dopisu zabere určitý čas, je to znak, že Hladkému na misionářích a na Božím díle záleželo. Jeho dopisy jistě nebyly formální, Royová uvádí, že byly „srdečné“. Umíme dneska napsat hezký dopis? Umíme dneska napsat dopis, který druhé duchovně potěší a povzbudí, víme-li, že plní náročný úkol? Kdy jsme takový dopis naposledy napsali? Anebo se naše korespondence zužuje na (stručné) předání informací? Umíme být osobní v tom, že třeba nenapíšeme jen mail, ale dopis vlastní rukou? Umíme odlišit dopis od mailu(nehledě na obsah)? Líbí se mi, že Hladký byl **v srdečném kontaktu...**

A jaké ovoce jeho dopisy přinesly? Stál se známým na mnoha místech „a mnohí mužovia, o mnoho vzdelanejší od neho, prišli sa na toho prívetivého kresťana poďívať, ktorý také srdečné prípisy písaval a za všetko dobré sa zaujímal.“ To není lečjaká věc. Získal nové přátele, tím se mu rozšířil jeho sociální obzor. Možnost stýkat se osobně se vzdělanými lidmi, s lidmi z jiného prostředí, znamená velké vnitřní obohacení. Jaké ty jeho dopisy asi byly, že dokázaly naklonit lidi vzdělanější než on sám? Chtěl bych se je naučit psát. Líbí se mi ta myšlenka vzájemného obohacování, které probíhalo mezi Hladkým a jeho hosty. Líbí se mi jeho otevřenost. Bude už jen formalitou, dodám-li, že zmínění hosté přinášeli Hladkému knihy a že mu z nich postupně vznikla pěkná knihovnička. „Za krátkých pár rokov čo jaký vzdelaný človek s radosťou poshovárал sa s mladým obuvníkom.“ O to patrnější byl rozpor,

když Hladký pozval Srnianka, když měl právě hosta. Bohatý sedlák, který lpěl na materiálním požitání, jen otvíral pusu, když viděl, o čem se Hladký umí bavit.

Myslím, že se můžeme z tohoto drobného příběhu mnohému naučit, zvláště v dnešní době, kdy lidé, i křesťané, chtějí a uvažují, jak zbohatnout. Co je tím pravým bohatstvím? Jeho nabývání není záležitostí jednorázovou, ale dlouhodobou.

Marek Řičan

Příště: Paranormální jevy v díle K. Royové